

Ahoj Franku,

je mi jasný že nevíš kam skočit dřív... Pěkně se ti ta tvoje detektivní sranda rozjela, co? Dbčas o tobě čtu v novinách, dělá mi to fakt radost vidět, že se ti daří, žes to od pátrání lupou po pískovišti fakt někam dotáhl... Ale proč píšu... Můj dlouholetý přítel, profesor, vynálezce je asi v solidních potížích... Je možný, že po něm jdou velký hráči a potřebuju tvoji pomoc...

Stalo se toho fakt hodně, tak jsem to zkusil nějak sepsat... Stalo se to minulý úterý 24.5.1858 (pro záznam), zrovna jsem zastříhnuv konec doutníku a sahál po sircách když se rozletely klubové dveře. Dovnitř se vrátila postava jako neřízená střela, zmoklé vlasy zplihlé přes čelo s výrazem plným až nelidského děsu, jako kdyby hned za ním měl se na sklenku pozvat samotný pekelník. Skoro jsem ho nepoznal za tou grimasou strachu, vždyť se ukrýval můj dlouholetý přítel Alex. Tedy profesor Alexandr Hartdegen. Ale takového jsem ho neznal... Zamířil bez zbytečného rozhlížení přímo ke mně. Dstatně věděl, že mě tady vždycky najde. Vždyť tady v gentlemenském klubu u Potrefené činčily jsem za poslední dobu položil nejednu lahev bourbonu. „Potřebuju s tebou mluvit, hned, v soukromí, snad mě nikdo neviděl sem vcházet“.

„Vcházet? Snad vbíhat když už“ zavtipkoval jsem, ale asi to soudě dle jeho výrazu nebylo úplně na místě. Odvedl jsem nás do prázdného loveckého salonku na boku budovy a přivřel těžké vyřezávané dveře.

„Nevím, co se to děje, Jimme. Co bude se mnou, co bude a vlastně co mám dělat... no s tím...“ na dlouho se odmícel a vědomí jako kdyby ho opustilo někam do oblak... až na poplácání po tváři se probral zpátky.

„Pozval si mě takovej podnikatel, velká ryba v bussinessu, drsný zvíře v patentech, prakticky na nich vystavěl všechny fabriky. Gwyn Douglas, asi jsi o něm už slyšel, někdo říká že i dělá s mafii a vykrádá vynálezce, teda jejich dílo, ale já tomu nevěřím... nebo jsem aspoň nevěřil... Napsal mi dopis, že ho zaujal můj akademický výzkum a že by ho chtěl podpořit finanční částkou... No a peněz vskutku moc není, takže to znělo fakt jako velká příležitost, tak jsem kývnul... Jeho sídlo... obrovský, všude samej mramor a pracovna jak by smet. Zpočátku zněl fakt sympaticky, skoro jako filantrop, co by se pro ostatní nejradši rozkrájel... Řeč se ale rychle stočila k něčemu úplně jinadšímu, k mému jinému staršímu výzkumu, k tomu... no...“

a zase se odmícel... „K čemu?!“ napětím skoro až vykřiknul jsem. Smutně se jen díval a pak pokračoval:

„Nemůžu ti o tom říct víc, než že se o tom nikdo nikdy, nikdy! nesměl dozvědět. Ale přesto se to stalo. A to mě děsí až do morku kostí Jimme. Nemůžu tě vystavit tomu riziku vědomosti. Dělal jsem na tom před lety. Věc - stroj - který by mohl lidstvu vytrhnout velký trn z paty, věc, která by mohla sloužit všem, sloužit dobru a umožnit lepší zítřky... Ale... lidi jsou lidi... Nevím, asi to nebudeš moct pochopit, ale prosím, alespoň to zkus... Neptej se jak, ale prostě to vím naprosto jistě. Ta věc... zničí nás... zničí všechno, všechny... Dostat se do rukou tohoto patentového maniak, bude to konec... Musím rychle udělat, co je třeba - všechno to smést z povrchu zemského.“

pak zašátral ve vnitřní kapse svého zmoklého kvádru a něco mi podal... „Tohle, tohle je tvoje část zodpovědnosti za to, jak to všechno dopadne. Nikomu jinému to svěřit nemůžu, věřím už asi jenom tobě, tak ji prosím přijmi. Kdyby se cokoliv pokazilo, tohle je ta poslední pojistka, kterou teď mám. Pošlu ti telegram, ne spíš dopis... tenhle pátek... že všechno dobře dopadlo, já mezitím vymyslím co dál. Zatím Jimme, musím chytit poslední vlak... A dávej pozor, komu věříš“

...bez dalších slov odběhl pryč... Tu noc jsem skoro nespál... Vlastně pořádně žádnou od té doby... Pátek přišel a nic... Přešel víkend, v pondělí jsem běžel pošťákoví naproti, ale neměl nic, ani v úterý, ani po zbytek týdne... Asi přišel čas na pojistku, kterou mi svěřil... Ale já z ní nic nevyčetl... Nemám nejmenší páru, co s těmi klikiháky vůbec dělat, nikdy jsem na tyhle pitomosti nebyl. Tak se obracím na tebe, Franku. Známe se už dlouho a tohle je věc, se kterou fakt potřebuju pomoc, vím, že ti můžu věřit. Jestli ten parchant Gwyn něco fakt chystá, budeš to ty, kdo to rozlouskne a zastaví to včas... Ať je to, co je to... Hlavně ať se nikomu nic nestane. Dej to jen svým nejlepším lidem a netahěj do toho zbytečně davu. Nevím, co všechno v tomhle notesu může být... Přichazuju nějaký drobný na začátek, pošlu další dopis, jakmile budu mít nějakou novinu.

Jimme Burke